

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Hristos a înviat !

Învierea lui Hristos – izbăvirea de întristare

(Fragment din Pastorală de Sfintele Paști din anul 2006 a Înalț Prea Sfințitului Mitropolit Daniel)

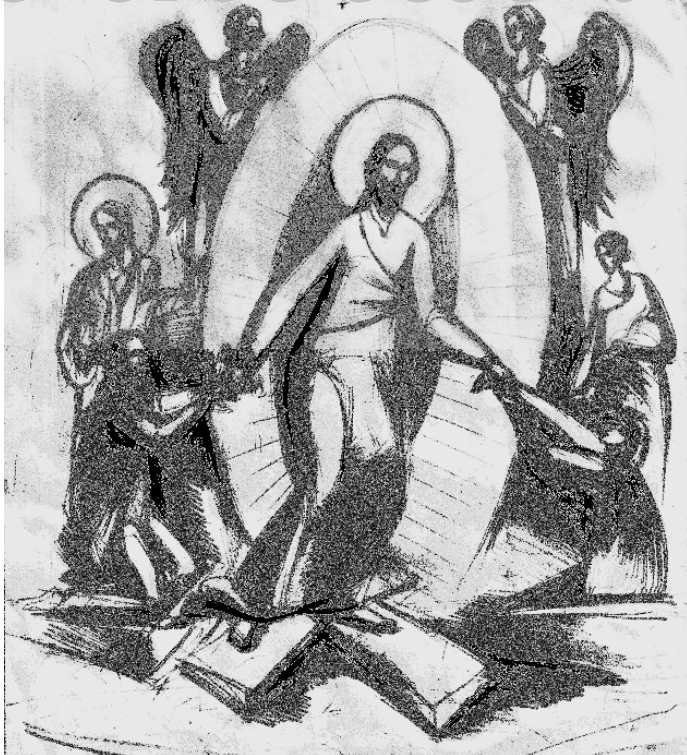
Iubiți frați și surori în Domnul,

După ce am petrecut Postul Sfințelor Paști timp de șase săptămâni *întristându-ne pentru Dumnezeu* prin lacrimi de pocăință și spovedanie pentru iertarea păcatelor, și apoi, ca odinioară uceniciei Domnului, „*am plâns și ne-am tânguit*” și noi în Săptămâna Sfințelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului, duhovnicește „*răstignindu-ne și îngropându-ne împreună cu Hristos*”, - cum zic Sfinții Părinți ai Bisericii - acum ne facem și *părtași ai Sfintei Învieri* trăind marea bucurie a Sfințelor Paști. Însă, **această bucurie trebuie să fie împărtășită și altora**, mai ales celor întristați de suferință, bolnavi în casa lor, în spital sau pe drumuri, celor întristați de sărăcie și de neajutorare, celor întristați de necazuri și de singurătate, celor întristați de doliu pentru cei morți, celor întristați de dor după cei plecați departe în țară sau în străinătate, celor întristați de greul zilei de azi și de teama zilei de mâine, precum și tuturor celor ce au nevoie de prezența și de ajutorul nostru. O rugăciune și un cuvânt bun pentru ei, un dar de prietenie și un semn de prețuire — toate acestea devin pentru ei *făclii de Paști* sau *lumini de Înviere*, care aduc în sufletul și în casa celor întristați pace și bucurie, speranță și sărbătoare!

Din păcate, există și mulți oameni în timpul nostru *lipsiți de bucurie* nu atât pentru că le lipsește ceva material, cât *pentru că a slăbit credința lor în Dumnezeu și iubirea lor față de semenii*, iar viața lor este golită de sens și lipsită de ideal, mai ales lipsită de dorința și speranța mântuirii și a vieții veșnice. De aceea, unii își curmă ei înșiși viața, uitând că viața de acum este dar al lui Dumnezeu și timp de pregătire pentru viața veșnică. Să ne rugăm și pentru cei ce nu vor sau nu mai pot să se roage, ca lumina Sfințelor Paști să le aducă bucurie în suflet.

Sufletul pustiit și slăbit, din pricina lipsei de rugăciune și de hrană spirituală, nu se mai deschide și nu se mai înalță spre Dumnezeu și nu mai caută trezirea de sine ca înviere a sa din păcat, ci mai degrabă coboară în iubire egoistă de sine, în închidere în sine și în înstrăinare de sine prin alcoolism și consum de droguri, prin lăcomie nelimitată pentru lucruri și momente trecătoare, prin exaltare pătimașă a propriei imagini sau prin violență ca disperare ori ca afirmare de sine, umilind și ucigând pe alții.

Astfel ne confruntăm adesea în lumea de azi *nu numai cu o întristare pe care ne-o pricinuiesc alții, ci și cu una pe care ne-o provocăm noi înșine*. Foarte adesea păcate personale sau colective, nemărturisite și neiertate, multe nedreptăți nereparate, mari daune neplătite, toate acestea pot deveni „*pietre de mormânt*” în viața persoanei și a colectivității, împiedicând sufletul nostru să simtă lumina și bucuria Învierii. În astfel de stări numai pocăința și Înnoirea vieții ne pot deschide spre a primi adevărata bucurie.

Icoană realizată de Maria Gheorghiu

Evangelhia din noaptea Învierii

(Matei 28, 1-16)

După ce a trecut sâmbăta, când se lumină de ziua întâi a săptămânii (*Duminică*), a venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, ca să vadă mormântul.

Și iată, s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra și ședea deasupra ei.

Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.

Și de frica lui s-au cutremurat străjerii și s-au făcut ca morți.

Iar îngerul, răspunzând, a zis femeilor: Nu vă temeți, că știu că pe Iisus cel răstignit îl căutați.

Nu este aici; căci S-a sculat precum a zis; veniți de vedeți locul unde a zăcut.

Și degrabă mergând, spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo îl veți vedea. Iată v-am spus vouă.

Iar plecând ele în grabă de la mormânt, cu frică și cu bucurie mare au alergat să vestească ucenicilor Lui.

Dar când mergeau ele să vestească ucenicilor, iată Iisus le-a întâmpinat, zicând: Bucurați-vă! Iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și I s-au închinat.

Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeți. Duceți-vă și vestiți fraților Mei, ca să meargă în Galileea, și acolo Mă vor vedea.

Bucurați-vă și lumați să prăznuim !

Doă sunt coordonatele sărbătorii pascale: *Lumina și Bucuria*. Ambele antrenează înalte trăiri sufletești și proiectează Slăvitul Praznic al Învierii Domnului într-un univers de gânduri și sentimente ce aparțin parcă unei alte realități, inefabile, dar totuși atât de apropiate de ființa noastră.

Din clipa când preotul cheamă creștinii să ia *Lumina* sfântă, cugetul e cuprins de o iluminare negrăită, pe care o descoperim „ca în ghicitoră” (I Cor. 13, 12) în ochii strălucitori și în străveziul feței semenilor noștri. Această lumină exprimă înțelegerea dintr-o altă perspectivă, mai profundă, atât a Scripturilor, cât și a propriei noastre vieți. În Lumina Învierii viața noastră se îmbogățește în semnificații, iar conștiința se umple de înțelepciune.

În călătoria acestei vieți ne asemănăm cu Luca și Cleopa însoțiți de Hristos, Călătorul „străin” și în același timp atât de familiar, care pe drumul spre Emaus, înfățișează celor doi ucenici împreună-călători, dar și nouă deopotrivă, un mod diferit de a ne înțelege viața. Ei se frământau și căutau explicații cum a fost posibil ca „Iisus Nazarineanul, care era prooroc puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor” pe care ei îl priviseră ca pe nădejdea mântuirii lui Israel (Luca 24, 19 și 21) să fie răstignit pe nedrept, să moară pe cruce și, tocmai El care le-a făgăduit nestrucăciune și viață veșnică, să se afle în mormânt. Cu cât timpul trecea, nedumerirea și frământarea lor sporea, mai cu seamă din cauza tulburătoarei mărturii a femeilor mironosițe care nu au mai găsit în mormânt trupul Domnului.

Hristos cel Înviat nu se descoperă pe Sine, nu le reproșează nestatornicia în credință și atitudine, nici slăbiciunea pe care cu toții au arătat-o, nici măcar nu analizează contextul și cauzele nedreptei Sale osândiri la moarte. El îi provoacă la cercetarea Scripturilor făcându-se cel dintâi interpret al Proorociilor despre Dânsul, încredințându-i pe ei și pe noi că răspunsurile la marile probleme și necazuri se ascund între cuvintele Scripturii. *Înainte de a se descoperi pe Sine, Hristos cel Înviat ne descoperă Scriptura*, confirmând că adevărata lumină vine din lectura Sfântă, ca preambul al credinței în Înviere, după cum El însuși afirmase în pildă: „Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16, 31). Iată de ce, mai cu seamă în perioada pascală este atât de binevenit a citi în Sfânta Scriptură.

Ca formă de pregustare a Împărăției lui Dumnezeu, *Bucuria*, starea de fericire, este cel mai căutat lucru aici pe pământ și este cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie mântuirea noastră (Luca 1, 20). Ea constituie chiar reperul principal pentru a defini binele: *când faci binele, oare nu-ți este fața senină ?* (Fac. 4, 7), este starea firească a celor drepți: *lumină a răsărit dreptului și celui drept cu inima, bucurie* (Psalm 96, 12), dar și a îngerilor (Isaia 13, 3) este în strânsă legătură cu frumusețea netrecătoare (Isaia 61, 10), cu adevărul (I Cor. 13, 6) și cu comuniunea sfinților (Apoc. 18, 20). În sfârșit, Bucuria este cea mai vie expresie a credinței și a

nădejzii creștine, căci numai bucuria în Hristos este bucurie deplină (Ioan 15, 11).

Adevărata *Bucurie*, cu mult mai mare decât cea pe care o dau bunurile pământești (Psalm 4, 7) și pe care nimeni nu ne-o mai poate lua sau altera (Ioan 16, 22), o descoperim întotdeauna în preajma lui Dumnezeu. Starea de fericire pe care o aduce împlinirea poruncilor este mai presus de orice bucurie pământească.

Este adevărat, Sfântul Ioan Gură de Aur prin cuvântul său care se citește în noaptea de Paști cheamă la bucuria pascală deopotrivă și pe cei ce au postit și pe cei ce n-au postit, și pe cei îmbunătățiți și pe cei mai puțin virtuoși, dar cât de diferit percep și trăiesc ei această bucurie ! Cât de necuprinsă este bucuria, atunci când ea se așează peste jertfa postului și peste virtuțile pe care acesta le-a odrăslit ! Și Dumnezeu ne cheamă de multe ori să punem în lucrare aceste virtuți.

Dat fiind că în acest an mulți din frații noștri sunt greu încercați din cauza pagubelor pe care le-au pricinuit inundațiile, implicarea în acțiunile umanitare organizate pentru ajutorarea lor sau măcar o rugăciune rostită pentru ei în această săptămână ne oferă ocazia de a transmite și lor din prisosul de lumină și bucurie cu care Bunul Dumnezeu ne-a dăruit în aceste zile.

Iată de ce perioada Luminii și a Bucuriei Sfințelor Paști este încununare a ostenețelor, dar mai cu seamă timp rupt din eternitate pentru a ne edifica sufletește în nădejdea Învierii și a ne încredința că nimic din ceea ce facem pentru Dumnezeu nu rămâne fără răspuns !

Preot Mihai Mărgineanu

Rânduielei specifice în Săptămâna Luminată

❖ În această perioadă imnul pascal: *Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le* devine rugăciunea principală, înlocuind rugăciunile începătoare și rugăciunile înainte și după masă.

❖ Sfânta Liturghie se oficiază și în ziua a doua și a treia de Paști. Toată slujba este însă mult scurtată de rânduiala specială a Paștilor. În ziua a treia de Paști, pe parcursul desfășurării slujbelor religioase, preotul, în altar, pregătește Sfintele Taine, Sfânta Impărtașanie, ce se va păstra în altar pe parcursul întregului an.

❖ De ce slujbele la Paști sunt mai scurte ? Desigur și pentru a compensa ostenețele Postului Mare, dar de fapt Biserica ne oferă posibilitatea de a face Liturghia lucrătoare, respectiv de a cerceta pe cei care nu se pot bucura de Sfânta Sărbătoare. Pentru acest motiv, creștinii fac vizite părinților și fraților, rudelor și prietenilor, vecinilor, dar și celor însingurați pe care nu-i vizitează nimeni, sau celor din spitale, interesându-se de situația lor. Paștile se serbează trei zile nu doar pentru confortul și odihna noastră !

❖ În Vinerea Luminată se serbează Izvorul Tămăduirii, sărbătoare închinată Marcii Domnului. În această zi se săvârșește slujba Sfințirii Agheasmei din Săptămâna Luminată, după o rânduială specială. Din această agheasmă creștinii vor putea gusta dimineața, după anafură, până la Înălțarea Domnului.

❖ În toată Săptămâna Luminată uşile împărăteşti (principale) de la altarul bisericii, care au fost scoase din uşori în noaptea de Paşti, rămân așa, ca simbol al faptului că prin Înviere ni s-au deschis larg porțile cerului.

❖ În Săptămâna Luminată toate slujbele suferă transformări majore, chiar și slujba înmormântării are o rânduială specială. Nu sunt recomandate a se citi canoanele de pocăință, rugăciunile pentru diferite nevoi sau probleme personale, nu se citește din Psaltire, nu se fac metanii, nu se stă în genunchi. Creștinii pot citi acatistul Sfintei Învieri sau Canonul Paștilor. Este însă necesar ca la orice rugăciune și cu orice prilej să se rostească sau să se cânte *Imnul Pascal: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le !*

❖ Canoanele bisericesti interzic a se posti în zilele de Paști ! În Săptămâna Luminată nu se postește, nu se plânge pentru vreo întristare, ci dimpotrivă, este recomandat a ne purta în haine de sărbătoare.

❖ Împlinind datoria de a purta bucuria în casele semenilor noștri, să ne facem aducători de mângâiere și speranță fraților rămași fără adăpost în aceste zile, participând la **colectele organizate de Biserică** pentru ajutorarea lor.

Sfinți Români (28)

Sfinții Ilie Iorest și Sava Brancovici, Mitropoliți ai Transilvaniei și Sfinții mucenici Pasicrat și Valentin (24 aprilie)

Sfântul Ierarh Ilie Iorest, mitropolit al Ardealului între anii 1640 și 1643, s-a născut în Transilvania, din părinți dreptcredincioși. Din copilărie a intrat în Mănăstirea Putna din Moldova. Aici a deprins meșteșugul scrierii frumoase și al zugrăvirii de icoane.

Intrând în monahism, s-a învrednicit de harul preoției. Pentru învățătura lui iscusită și pentru viața lui îmbunătățită, Dumnezeu a rânduit să fie ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Luptând cu bărbăție împotriva calvinilor abătuți de la dreapta credință, care căutau să surpe Ortodoxia din sufletele românilor, a tipărit cărți bisericesti de învățătură și a cercetat sat cu sat povățuind și îndrumând pe fiii săi duhovnicești. În această luptă nu l-au înfricoșat nici amenințările, nici opreliștile craiului Ardealului și ale căpeteniilor calvinești. Aceștia au născocit împotriva sfântului ierarh acuze mincinoase, au adunat sobor și l-au scos din scaun, aruncându-l în temniță.

Nouă luni a stat sfântul în temniță, legat cu lanțuri grele la mâini și la picioare. Din când în când, era scos din temniță la privești, înaintea bisericii sale din Bălgrad (Alba Iulia de astăzi); și era batjocorit, despuiat de haine și bătut cu nuiiele pe trupul gol.

Dumnezeu însă n-a voit ca acest cuvios al Lui să fie dat pierzării. A fost slobozit din temniță, în schimbul unui preț de o mie de taleri. Cum nu avea de unde să-i plătească, a pus 24 de chezași, iar el a plecat în Moldova și apoi în Rusia, unde a adunat acești bani pentru despovărarea chezașilor.

Peste 10 ani, în 1656, Dumnezeu l-a rânduit să păstorească episcopia Hușilor și după puțină vreme s-a săvârșit în pace.

Sfântul Ierarh Sava Brancovici, s-a născut în primul sfert al veacului al XVII-lea, în Ineul Ardealului, din părinți de neam bun și creștini evlavioși, Ioan și Maria. Din botez a primit numele Simeon. Mai multe din rudele sale, după tată, au fost episcopi sau protopopi ai cetății Inăului. Mai bine cunoscut este episcopul Longhin, fratele lui Ioan Brancovici.

Tânărul Simeon a început învățătura de carte în casa părintească, iar adâncirea în Sfintele Scripturi și pravila vieții mănăstirești le-a deprins în Mănăstirea Comana din Țara Românească, de la unchiul său, arhiereul Longhin, care se așezase în această mănăstire. Murind tatăl său de năpraznica molimă a ciumei, Simeon a fost chemat acasă și rugat să se căsătorească. El a împlinit dorința mamei sale și după puțin timp a fost ales protopop al Ineului, primind darul preoției. Rămas însă văduv după scurtă vreme, frumoasele sale însușiri sufletești, dovedite în vrednicia de protopop, precum și viața sa pilduitoare l-au înălțat pe scaunul Mitropoliei Ardealului, rămas vacant după moartea mitropolitului Simeon Ștefan, în anul 1656. Măritul Sava a păstorit Biserica Ortodoxă din Ardeal cu neînfricată bărbăție și cu mare vrednicie timp de 24 de ani, în împrejurări grele.

În tot timpul păstoriei sale, sfântul s-a străduit necontenit să ridice Biserica și să o țină în albia dreptei credințe a Răsăritului, ferind-o de toate uneltirile eresului calvinesc. Marea râvnă a sfântului Sava pentru Ortodoxie i-a adus dușmănia și prigoana căpeteniilor calvinești și a craiului de atunci al Ardealului. Aceștia voiau să strecoare cu viclesug, în cărțile bisericesti ale românilor, învățături rătăcite și pierzătoare de suflet. Iubirea fierbinte și grija pentru Biserică, precum și durerea pentru suferințele credincioșilor l-au călăuzit pe osârduitorul vlădică să călătorească în anul 1668 până la Moscova pravoslavnică. La curtea țarului, sfântul Sava a stăruit pentru eliberarea creștinilor asupriți de turci. De la Moscova, sfântul s-a întors cu multă cinstire.

Câțiva ani mai târziu s-a pornit asupra sa încă o cumplită prigoană din partea căpeteniilor calvine și a craiului. El a fost trimis în judecată, osândit împotriva canoanelor, pentru vinovății născocite. Cu silnicie și mărturie mincinoase soborul nelegiuit l-a osândit pe nedrept, scoțându-l din scaunul vlădicesc. A fost aruncat apoi în temnița craiului și a suferit batjocuri, biciuiri și loviri de toiege.

Neclintit a rămas sfântul în credința sa, ca o stâncă bătută de valurile mării. A suferit și a pățit pentru Ortodoxie. După cumplite chinuri, sfântul a fost slobozit din temniță, dar așa de slăbit, că s-a mutat curând către Domnul, în luna aprilie 1683, având cugetul împăcat că s-a luptat lupta cea bună, a păzit credința și a apărat turma. Pentru jertfa lui curată, Domnul l-a învrednicit de cununa neveștejită a sfințeniei.

Sfinții Pasicrat și Valentin, mucenicii lui Hristos, erau din Durostor cetatea Moesiei, ostași creștini pe lângă prefectul locului acelaia Avsolan. Și văzând că oamenii cuprinși de înșelăciunea idolească se închinau demonilor după porunca stăpânilor și că mulți din credincioși înfricoșați de chinuri, fugeau și se ascundeau, atunci ei cu îndrăznire au mărturisit că sunt creștini, pe unul adevăratul Dumnezeu preaslăvind-L.

Atunci i-au prins pe ei închinătorii la idoli și, la judecată dându-i, i-au silit ca să tămâieze idolilor. Pentru aceasta cu grele lanțuri de fier l-au legat și l-au aruncat în temniță. Și a fost pus cu dânsul și Valentin. Și iarăși la judecată înaintea guvernatorului pe amândoi i-au pus. Și a mers acolo fratele lui Pasicrat, cu numele Papian, care era creștin, dar temându-se de chinuri, a jertfit idolilor, rugând cu lacrimi pe Pasicrat fratele său, ca să aducă tămâie idolului cioplit, precum făcuse el și să se facă o vreme ca și cum ar fi închinător de idoli, ca așa să poată scăpa de chinurile cele cumplite.

Însă sfântul mucenic Pasicrat l-a îndepărtat și i-a zis că este nevrednic de neamul său, de vreme ce s-a depărtat de la credința lui Hristos. Și el singur alergând la capişte, și-a băgat mâna sa în foc și către guvernator a zis: "Acest trup muritor, precum vezi, cu foc se arde, dar sufletul, fără moarte fiind, nu

are grijă de aceste chinuri văzute. Și întrebând fiind de guvernator și sfântul Valentin, iarăși unele ca acestea a zis, că este gata, pentru Hristos, la toate chinurile. Atunci amândoi au fost condamnați la decapitare. Și când slujitorii prigonitorului duceau pe sfinți afară din cetate la moarte, maica lui Pasicrat mergea după dâșii și sfătuia ca o maică pe fiul său ca fără de frică să se apropie de moarte; că se temea pentru el, ca să nu se înfricoșeze, fiindcă era încă tânăr. Și așa le-au tăiat capetele sfinților. Și era sfântul Pasicrat de douăzeci și doi de ani, iar Valentin de treizeci. Iar maica cu bucurie și cu veselie luând trupurile amândurora, le-a îngropat cu cinste, slăvind pe Hristos Dumnezeu.

Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului (25 aprilie)

Acest sfânt este considerat părintele duhovnicesc al starețului Paisie de la Neamț și unul dintre cei mai vestiți practicanți ai Rugăciunii lui Iisus din secolul al XVIII-lea. El era, după tradiție, din părțile Poltavei (Ucraina) și s-a născut spre sfârșitul secolului al XVII-lea.

Luând din tinerețe crucea lui Hristos, s-a făcut schimonah în Schitul Dălhăuți Focșani, prin anii 1705-1706, unde s-a nevoit ca sihastru cu mare osârdie și frică de Dumnezeu. Aici a deprins adâncul Sfintei Scripturi și a citit multe scrieri ale Sfinților Părinți. Apoi, cu darul lui Hristos, a ajuns mare lucrător al sfintei rugăciuni și sftenic duhovnicesc al părinților din obște.

Primind hirotonia de preot, în anul 1715, ajunge egumen al mănăstirii Dălhăuți și vestit povătuitor de suflete, încât numele lui se făcuse cunoscut peste tot, până la domnul Țării Românești, Constantin Mavrocordat. Timp de 20 de ani, cât a fost stareț la Dălhăuți, Cuviosul Vasile a adunat în jurul său o obște de peste 40 de călugări sihaștri, pe care îi deprinse cu ascultarea, smerenia, tăcerea și lucrarea cea de taină a rugăciunii lui Iisus.

Astfel, starețul Vasile face din obștea sa o adevărată școală duhovnicească de trăire isihastă, după învățatura Sfinților Părinți, renumită în Țara Românească. Ucenicii săi munteni, moldoveni, ardeleni și ruși trăiau în desăvârșită dragoste și bună rânduială. Apoi, nemaîncăpând la Dălhăuți, se stabilesc o parte la schiturile din jur: Trestieni, Ciolanu, Cârnu, Rătești, Bonțăști, Rogoz, Valea Neagră.

Prin anii 1730-1733 starețul Vasile reînnoiește schitul Poiana Mărului și se mută aici cu 12 ucenici. Ca stareț la Poiana Mărului, cuviosul Vasile conduce duhovnicește toate schiturile din munții Buzăului, pe care le cercetează regulat, fie personal, fie prin scrisori. Unul din ucenicii săi a fost și cuviosul Pasie, pe care îl primește în schitul Trestieni pentru câțiva ani, iar în anul 1750 îl călugărește în Muntele Athos.

Viața starețului Vasile era următoarea: trăirea în desăvârșită armonie, citirea zilnică a Sfintei Scripturi și a Sfinților Părinți, practicarea rugăciunii lui Iisus, păzirea curată a minții, mâncarea o dată pe zi și împărtășirea săptămânală.

Ca dascăl al rugăciunii, marele stareț a scris și câteva *Cuvinte* despre paza minții, despre rugăciune și creșterea duhovnicească, care sunt introduceri la scrierile filocalice ale Sfinților Nil de Sorska, Filotei, Isihie și Griogorie Sinaitul. Cuvintele sale introductive sunt adevărate pagini de filocalie și călăuză spre Hristos prin sfânta rugăciune.

Ajungând la măsura marilor sihaștri, Cuviosul Vasile și-a dat sufletul în mâinile Domnului în anul 1767, lăsând în urmă numeroși ucenici.

A consemnat Georgiana Aioanei după Arhim. Ioanichie Bălan, Patericul Românesc, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galați, 1998 și www.calendar-ortodox.ro

Apel la rugăciune și la fapta bună

Mulțumindu-vă tuturor, fiilor și fiicelor Bisericii Ortodoxe Române, pentru contribuția de până acum la ajutorarea familiilor sinistrate în urma inundațiilor de anul trecut, în aceste zile în care ne pregătim de Învierea Domnului, cu părintească dragoste, vă îndemnăm să nu conțeniți a vă ruga către Bunul Dumnezeu pentru izbăvirea din primejdii și a-i ajuta pe semenii noștri greu încercați de revărsarea apelor Dunării.

Facem, așadar, un nou apel către ierarhii, preoții și credincioșii Bisericii noastre de a continua organizarea de colecte, în bani și diferite bunuri materiale, atât la parohii, cât și la mănăstiri, care să fie trimise direct în localitățile afectate și distribuite sinistraților prin intermediul consiliilor parohiale. În același timp, îi îndemnăm pe cei care se află în calea apelor învolburate să aibă nădejde în purtarea de grijă a Părintelui ceresc, fiind încrezători cuvântului Mântuitorului nostru Iisus Hristos: „Toate câte cereți, când vă rugați, să credeți că le veți lua și le veți avea” (Marcu 11, 24).

Dumnezeu să răsplătească celor care vor participa la alinarea suferințelor și împlinirea lipsurilor semenilor noștri.

TEOCTIST,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN SĂPTĂMÂNA LUMINATĂ

- ❖ **Duminică, 23.04.2006** - ora 13.00
Vecernia Paștilor – Învierea a doua - **În cadrul acestei slujbe se va citi Sfânta Evanghelie în mai multe limbi**
 - ❖ **Luni, 24.04.2006** – ora 8.00
Utrenie, Ceasuri și Sf. Liturghie.
 - ❖ **Martți, 25.04.2006** – ora 8.00
Utrenia, Ceasurile și Sf. Liturghie - Pe parcursul acestor slujbe, preotul va pregăti pentru păstrare, Sfintele Taine pentru bolnavi, adică Sfânta Împărtășanie peste tot anul.
 - ❖ **Vineri, 28.04.2006**
- ora 7.00 – Slujba Agheasmei de Izvorul Tămăduirii
- ora 8.00 - Slujbe de **pomenire pentru morții** din parohia noastră la cimitirul Sf. Treime.
 - ❖ **În Duminica a doua după Paști - Duminica Tomii - este hramul parohiei noastre, în cinstea Sfântului Slăvitului Apostol Toma, patronul și ocrotitorul bisericii parohiale.**
Programul sărbătorii cuprinde următoarele manifestări religioase:
 - ❖ **Sâmbătă, 29.04.2006**, ora 18.00 - Vecernie hram
 - ❖ **Duminică, 30.04.2006**
- 8.00 – Utrenia, Sfânta Liturghie, pomenirile pentru ctitori, precum și pentru toți cei răposați
- Vă invităm cu drag să luați parte la aceste momente de rugăciune și bucurie duhovnicească !**

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank